İŞ-EKMEK-HÜRRİYET MÜCADELEMİZDE

Gerçek

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE — FİYATI: 100 KRŞ — YIL: 1 — SAYI: 6

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

- OY BEZİRGANI SÖMÜRÜCÜLERE,
- SEÇİM YALANCISI SATILMIŞLARA,
- SÖMÜRÜ VE ZULME KARŞI SIKILAN YUMRUKLARIMIZLA

CEVAP VERİYORUZ...!

Oy bezirgâm sömürgecilere,
Seçim yalancısı satılmışlara,
Sömürü ve zulme karşı sıkılan yumruklarımızla
yarın kendi iktidarımızı kuracağız.

Türkiye yine seçim havasına girdi. 12 Ekim seçimlerinde iktidar değişmeyecek; bunlar kısmî seçimler. Ama seçim mücadelesi şiddetlendi.

Bir yanda, sözde hükümet ortağı oldukları halde, oy bezirgânlığı için birbirlerine küfreden, birbirlerinin ipliğini pazara çıkarma yarışında olan MC partileri var. Öte yanda, uyanan, bilinçlenen emekçi halkın oylarını alacağa benzeyen CHP var.

Bir yarıştır gidiyor. Sadece oy yarışı mı? Yalancılık, dolandırıcılık yarışı da sürüyor. Bu yarışta Erbakan'ı kimse kolay kolay geçemez. Bir bakıyorsunuz Türkiye'nin heryanına binlerce fabrika kuruveriyor. Bir bakıyorsunuz bir daha ki yıl miting meydanına kendi yaptığımız tanklarla gelmeyi vaadediyor. Bir bakıyorsunuz herkesi imam yapıyor. En fazla saldırdığı parti ise, kendi hükümet ortağı AP.

Ne kadar halk düşmanı olduğunu, son olarak İstanbul'dan gösterdiği adayı ile de ispatlayan AP, son günlerde diğer küçük sağ partileri yiyeceğe benziyor. CGP'nin Koç'u çoktan AP ile birleşmeye hazır. Herhalde seçimler sonrasında da olacak bu iş. DP dağıldı dağılacak. MHP ise şimdilik sırtını AP'ye dayamış durumda. MSP'ye gelince, lâfla peynir gemisi pek yürümediğinden onbinlerce kişiyle yapacağını söylediği mitinglere üç yüz beş yüz kişiyi zor topluyor. MHP bir başka âlem. Hitler bozması, nazi hevesllisi lideri «Başbuğ» ve elleri silâhlı küçük «buğ»lar, artık öyle öğrencilere falan saldırmakla yetinmeyip, direnişteki işçilere, fabrikalara, halka saldırmaya başladılar. Nerede halk sömürüyü ve zulmü protesto etse orada mutlaka olay çıkarıyorlar.

MC partileri seçimlere bu havada giderken, CHP ne yapıyor?

CHP şimdilik, hızla uyanan bilinçlenen işçi sınıfının ve geniş emekçi kitlelerin oylarının yöneldiği Parti olarak görünüyor. «Umudumuz Ecevit» sloganı, daha şimdiden, aradan iki yıl geçmişken, fabrikada yerini «umudumuz işçi sınıfıdır», «umudumuz kendi kollarımızdır» sloganlarına bırakmaya başladı. Ama, geniş emekçi kitleler, henüz karşılarında sol olarak CHP'yi görüyorlar. Ancak işin en önemli tarafı, emekçi kitlelerin muhalefetinin hızla CHP'yi aşmakta olması. Bugün, karşılarında güçlü bir işçi sınıfı partisi olmadığı, partimiz henüz genç ve gelişme halinde olduğu için, sömürü ve zulme karşı tepkilerini CHP'ye yönelerek dile getiren emekçi kitlelerin istekleri, mücadeleleri, aslında CHP'yi çok aşıyor. Yerli yabancı sömürücülerin, sermayenin, asıl korkusu, kuşkusu da bu zaten...

CHP'nin yöneticileri, 14 Ekim seçimlerinden bu yana, parababalarına, sermayeye güven vermek için, bu düzeni kökünden değiştirmeye niyetli olmadıklarını, sadece parababalarına da yarayacak bazı küçük düzeltmeler (reformlar) yapacaklarını defalarca belirttiler. Öyle, NATO'dan ayrılmaya, ABD üslerini kaldırmaya, İkili anlaşmaları iptal etmeye, hele hele yabancı sömürücülerin tümüne karşı çıkmaya hiç niyetleri olmadıklarını defalarca tekrarladılar. «ABD giderse Almanya gelir.» «NATO'da Yunanistan'dan boşalan yeri biz doldururuz» dediler.

Yine de emekçi kitleler sola açılırken, sosyalizme doğru giderken, şimdilik CHP'ye yöneliyorlar.

12 Ekim seçimleri için, aralarında derece farkı olan, özünde hepsi sermaye partileri olan partiler yarışıyor. İşçi sınıfının partisi seçimlere katılamıyor, seçimlerde temsil edilemiyor.

Ama sağa rağbetleri gitgide azalan, CHP'yi ise daha bugünden aşan bir bilinçlenme içinde olan emekçi kitleler, iktidar meselesini kavrıyorlar. Yarın kendi partilerinde örgütlenip, İş-Ekmek-Hürriyet için **bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm** için kendi partilerinin bayrağı altında mücadele ederek, işçi sınıfının öncülüğünde halkın demokratik iktidarını kuracaklar.

Lice'deki binlerce ölü Sömürü düzeninin kurbanıdır

Takvim 6 Eylül 1975'i gösteriyordu. Anadolumuzun Güneydoğusu sallanıyor. Bahtıkara doğu anadolu insanının üzerine, içinde oturduğu damlar çöküyor. Dağlardan yuvarlanan kayalar gelip damların üzerine düşüyor, binlerce yurttaşımız hayatlarını kaybediyorlar. Bir sürü insan yaralanıyor, sakat kalıyor. Milyonlarca mal kaybı da cabası... Diyarbakır'ın Lice ilçesi yerlebir oluyor. Hani ilçesinde sağlam bina kalmıyor. Civar köylerde tabiî aynı akibete uğruyorlar. Kurtarma çalışmaları başlıyor, başlıyor ya gerek kurtarma ekiplerinin yetersizliğinden, gerekse malzeme yokluğundan enkaz on günde kaldırılamıyor. Depremden 4-5 gün sonra enkaz altından insan inilitileri geliyor. Bir kısım insanlarımız ise zamanında kurtarılamadığı için ölüyorlar. Bir yandan yardım malzemeleri geliyor. Fakat iyi bir dağıtım yapılamıyor. Yardıma gerçek ihtiyacı olanlara ulaştırılamıyor. Zaten yardımların çoğu da vurguncular tarafından Amerikan pazarlarında, süper marketlerde satılmak üzere ortadan kaldırılıyor. Bir çapuldur, bir vurgundur gidiyor. Zaten şimdiye dek hangi yardım yerine ulaştırıldı ki... Bu hikâyeler her deprem sonrası kabaca böyle yazılır. Sonra arkadan ikinci bir fasıl başlar, politikacılar çıkar sahneye, «İki ayda yeni bir Lice yapacağız, kimse açta açıkta kalmayacak, vatandaşların yaralarına merhem olacağız vs. vs.» teranelerini tekrar eder dururlar. Şimdi, seçimler de yakın. At babam at! nasıl olsa parayla değil.

Türkiye, depremlerdeki kayıplar ve ölü sayısında dünyada sekizinci. Bu neden böyle oluyor?

Deprem doğal felâkettir. Kabul. Ama insanın üstünlüğü doğayı yenebilmesinde, doğaya hâkim olabilmesinde değil mi?

Geri kalmış ülkelerde deprem hep çok daha büyük zararlara yol açıyor. Çünkü oturulan konutlar duruma uygun yapılmıyor. Çünkü meselâ Türkiye'de tutarlı, halktan yana bir konut politikası yok. Tedbir alınmıyor, üstelik de deprem bile bir yağma, bir kâr konusu oluyor sömürücüler için.

Lice belediye başkanının da belirttiği gibi Lice'de ölenlerin sorumlusu başta bu sömürü düzeni ve gereken tedbiri almayan hükümetlerdir. Lice'deki deprem olayı, Doğu Anadolu insanının ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmesinin bir simgesidir. Deprem olayı bir değil ki. Daha geçtiğimiz yıllarda Varto'da, Gediz'de, Bingöl'de yaşandı. Hemen hemen hepsinde büyük kayıplar verildi. Fakat hiçbirinden ders alınmadı. Mevcut hükümetler de halkın gerçek temsilcisi olmadığı için her konuda olduğu gibi bu konuda da halk yararına girişimlerde bulunmadı. Yoksul Anadolu insanını kaderi ile başbaşa bıraktılar. Cinayetler çeşit çeşit işlenir; kimisini asarsın, kimisini kesersin, kimisini ise kaderi ile başbaşa bırakıp ölüme terk edersin.

Lice'deki son depremde de, binlerce ölü, sömürü düzeninin tedbir alınmamasının, plânsızlığın, vurgunculuğun kurbanı olmuştur.

gerçek durum

SEÇİMLERE DOĞRU

Önümüz seçim. Türkiye seçim havasına girdi.

Seçimlere doğru giderken, Türkiye'de durum nedir?

Bir yanda MC partilerinin kendi aralarında bir çözülme içinde oldukları, birbirlerine düştükleri görülüyor. Baştaki bütün «umutlara» rağmen, seçim ittifakı kuramayan, yani seçimlere tek bir güç olarak girmek için kendi aralarında anlaşamayan MC partileri, seçimler yaklaşınca büsbütün çözüldüler.

Bu partilerin hepsinin ardında sermayenin bulunduğu bir gerçek. Bu partilerin her biri sermayenin bir başka çıkarına veya bir başka sermaye kesiminin çıkarına hizmet ediyor. Şimdi, parababaları yeniden AP'nin güçlenmesinde yarar görüyorlar. Gönüllerinde yatan aslan ise, AP-CHP ortaklığı... GGP, AP ile birleşiyor. MSP, bütün tantanasına, bütün büyük lâflara, yukardan atmalara ve görülmemiş yalanlarına rağmen kitlelerin itibarını her geçen gün biraz daha kaybediyor. MHP, bütün MC partilerinin ve sermayenin en gözü dönmüş kesimlerinin «vurucu gücü» olma durumunu koruyor. İşçilere kurşun sıkmak mı gerek? Hemen MHP'ye müracaat... İş-ekmek-hürriyet mücadelesi veren kitlelere saldırmak mı gerek? Yine MHP'nin kiralık katillerine, saldırgan faşist komandolarına müracaat. Ama MHP'nin komandoları ilk defa olarak karşılarında emekçi halkı buluyorlar. Onların üzerine işçiler, emekçiler yürüyor ve onları dağıtıyor. Böylece ardını emperyalist sömürücülerin, ABD'nin ve bütün yerli sömürücü ortaklarının gizli servislerine, şebekelerine dayayan ve Hitler biçimi bir faşizm özleyen MHP, zorbalıkla varlığını sürdürüyor.

Bütün bu «sözde ortak» partilerin ortaklığı, hızla çözülme yolunda. Seçimlerden sonra MC'nin dağılacağına muhakkak gözüyle bakılıyor.

CHP bilinçlenme sürecinde olan geniş emekçi kesimlerinin yöneldiği parti durumunda. Aslında, bu sömürü düzeninin özüne dokunmaya niyetli olmayan; parababalarının düzenini, işçilere emekçilere de biraz pay ayırarak sulh sükûn içinde sürdürmekten yana olan CHP; bu nitelikleriyle diğer sermaye partilerine göre «ehven-i şer» görülüyor. Ama o da eninde sonunda, yönetici kesimleriyle ve şu anda içinde ağırlıkta olan güçlerin niteliğine bakılacak olursa, sermayenin «sosyal demokrat» denilen temsilcisi.

Sağcı saldırganların, faşistlerin, sermayenin en gözü dönmüş, en kanlı, en «çağdışı» kesimlerinin CHP'ye bu denli saldırmasının asıl sebebi ise, bugün CHP'ye yönelen emekçi muhalefetinin, aslında yarın CHP'yi çok aşacağını, daha şimdiden aşmaya başladığını görmesi. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin, gerçek hedefleri olan bağımsızlık-demokrasi-sosyalizme **doğru kendi partilerinde örgütlenerek yürümelerinin ve halkın demokratik iktidarının işçi sınıfının örgütlü öncülüğünde kurulmasının kaçınılmaz olduğunu bilmesi.**

İşte seçimlere böyle bir ortamda gidiyoruz.

Seçimlerde ne mi yapacağız? İşçi sınıfının politikası, emekçilerin lehine politika neyi gerektiriyorsa onu...

GERÇEK, işçilerin, emekçilerin, yurtseverlerin seçimlerde tavrının ne olması gerektiğini, «Seçim sayısı» olarak çıkacak gelecek sayısında, uzun uzun ayrıntılarıyla açıklayacak...

PARABABALARI AMERİKA'ya dilenciliğe ve af dilemeye gitti

Geçtiğimiz günlerde, Türk İş Adamları Derneği'nden bir heyet, yani Türkiye'nin en büyük parababalarının temsilcileri, ABD'ye gittiler. Aynı günlerde, hükümete mensup bir heyet de resmi olarak ABD'de bulunuyordu.

Parababaları, Amerika'da gerekli çevrelerde temaslar kurdular. Amerikan gazetelerine yüz binlerce lira değerinde sayfa sayfa ilânlar verip, «Türkiye vatandaşları» imzasıyla Amerikalılara kısmen af dileyen, kısmen dilenen açıklamalarda bulundular. Biraz da kırgınlıklarını belirttiler Türkiye halkı adına.

Kimdi bu «vatandaşlar?» Şüphesiz ki vatandaş Ahmet efendi değildi. Bunlar, tâa ABD'ye kadar gidip orada yüzbinlerce lira masrafla, yeni ortak soygun ve talan plânları kotarmaya giden büyük sermayedarlar, büyük patronlardı.

İstedikleri açıktı: ABD silâh ambargosunu hiç değilse görünüşte ve kısmen kaldırmaya razı olsun; Türkiye'de geniş kitlelerde Amerika'ya karşı gelişmekte olan bilinçlenme biraz olsun durdurulabilsin. Öte yandan da, silâh yardımı yerine, dünyayı soyan Amerikalı parababalarıyla yani büyük ABD silâh tekelleriyle ortaklaşa, Türkiye'de silâh sanayii kurulsun, böylece halkımız katmerli olarak sömürülsün. Üstelik de hep savaş havası içinde, başka halklara düşmanlık içinde tutulsun.

Kârlı hesap doğrusu. Seyahat masraflarına da değer.

Üstelik bu çabalar boşa gitmedi. 12 Ekim seçimleri arifesinde, çıkmazda olan MC'nin çıkmazını birazcık olsun hafifletmek için, Amerikan, ambargoyu kısmen kaldırdığını bildirdi. Aslında, sadece, çoktan parasını ödemiş olduğumuz silâhları Türkiye'ye göndermeye razı oluyordu. Demek ki parasını ödediğimiz malları almaya bile gücümüz yetmiyormuş. Sakalı öylesine ele vermişiz ki bu kadarcık bir şey koparmak için parababalarının ve resmi heyetlerin kırk takla atmaları gerekti.

ABD'ye giden parababaları, memnun döndüler. Hem eski «dostun» ayağına kadar gidilerek ara düzeltilmiş, hem de yeni ortak soygun plânları yapılmıştı.

Ama bütün bu olup bitenler, halkımızın yerli ve yabancı sömürücülerin gerçek yüzünü görmelerine engel olamıyor artık. Olamayacak da ...Önümüzdeki yıllarda, bu kaçınılmaz gerçeği yabancı sömürücüler ve yerli ortakları çok iyi anlayacaklar

SERMAYE, İŞÇİ SINIFI ve TSİP ÜZERİNDE BASKILAR ARTIRIYOR

Son işçi direnişlerinden sonra ve seçimlerin yaklaştığı şu günlerde, MC ve ardındaki sermaye güçleri, yerli-yabancı sömürücü sınıflar, işçi sınıfı üzerindeki baskılarını artırdılar. Bu baskılar, doğrudan doğruya işçi sınıfımıza yöneldiği gibi, aynı zamanda işçi sınıfının ekonomik ve siyasal örgütlerine, yani sendikalarına ve partisine de yöneldi.

Sömürücüler, sermayedarlar, patronlar, ağalar, beyler, son işçi direnişleri karşısında korkuya kapıldılar. Öte yandan, seçim propagandaları ve seçim faaliyetleri sırasında, geniş emekçi kitlelerin nasıl sola açılmakta olduğunu, nasıl bilinçlendiklerini bir kere daha gördüler. Bu bilinçlenmenin, bugün CHP'ye yönelir görünse bile, CHP'yi daha şimdiden aştığını anladılar. Yarın, geniş emekçi kitlelerin işçi sınıfı öncülüğünde kendi iktidarlarını kurmak üzere mücadele edeceklerini anladılar.

Bu yüzden de geçtiğimiz günlerde parayla tutulmuş katillerin direnişteki işçiler üzerine yolladılar. İşçileri kurşunlattılar. Mitinglerde, işçilerin, emekçilerin üzerine faşist komandolarını saldırttılar. Direnişleri kırmak, mitingleri dağıtmak için işveren sendikalarına bağlı bol paralı bir direniş kırma komitesi kurdukları bile haber alındı. Bilinçli işçilerin fabrikalardan, işyerlerinden çıkarılmaları sürüyor.

Öte yandan, en korktukları şey işçi sınıfının ve emekçi halkın örgütlenmesi kendi partisinde örgütlenip, iktidara yürümesi olan sermaye çevreleri, yarın mutlaka güçleneceğini, işçi sınıfını ve emekçi halkı çatısı ve bayrağı altında toplayacağını gördükleri, bildikleri Türkiye Sosyalist İşçi Partisi üzerinde de baskıyı yoğunlaştırdılar.

Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Ankara TSİP il örgütünün bütün yöneticilerini, Amerikalı Kissinger Türkiye'ye geldiği zaman bir bildiri yayınladıkları için «gizli örgüt» kurma iddiasıyla 8.5 yıl hapse mahkûm etti. Ali Kar, Veli Gürcan, Hasan Sinemilioğlu, Oral Işıtman, Aykut Başaran arkadaşlarımız 8,5 yıl, İbrahim Seven ve Emin Nedim Gülkaç arkadaşlarımız 5,5 yıl hapse mahkûm edildiler. Hem de delilsiz, ispatsız.

TSİP İskenderun ilçe başkanı işçi arkadaşımız Reşit Suna hâlâ tutuklu bulunuyor. Ve Türkiye'nin dört bir yanında TSİP üzerinde baskılar sürüyor.

Bütün bunlar gösteriyor ki, egemen güçler bizden korkuyorlar. Demek ki doğru yoldayız. Demek ki kararlıyız. Ve bütün baskılara rağmen, işçi sınıfı, emekçi halk asla yılmayacaktır. TSİP'in gün geçtikçe güçlenmesi, kök salması bunu gösteriyor.

GÜRSEL İLKOKULU ÖĞRENCİLERİ DE direniş YAPTILAR

Gürsel mahallesi, İstanbul'un lüks semti Şişli'nin gecekondu mahallelerinden biridir. mahallesinin de bir ilkokulu var. Çinko barakalardan yapılmış, çevresi mahallenin ortak çöplüğü olan bir ilkokul. Burada 1300 çocuk okuyor. Çoğu kapıcı veya işçi çocukları. Kışın yağmur sınıfların içine akıyor. Rüzgâr vuu dedi mi, bebeler tirtir titriyor. Teneffüse çıkmak demek çöplüğün içine dalmak demek. Üstelik sınıflar sardalya kutusu gibi üstüste.

Gürsel İlkokulu'nun biraz ötesinde, bir kurşun atımlık mesafede kibar çocuklarının gittiği bir başka ilkokul var. İşte Gürsel İlkokulu'nun küçük öğrencileri hergün bu okulu görüyorlar, ve «bizim okulumuz neden böyle değil» diye soruyorlar kendi kendilerine.

Sonunda, geçtiğimiz hafta Gürsel İlkokulu'nun küçük öğrencileri direnişe geçtiler. Öyle büyüklerinden görüp heves ettiklerinden falan değil, her çocuğun hakkı olan eğitim görebilme hakkı için; yağmurun içine akmadığı sınıflar için; temiz bir bahçe için... Küçük yumruklarını havaya kaldırdılar ve baskıya, eşitsizliğe daha şimdiden isyan eden sapasağlam bir kuşak olduklarını gösterdiler.

gerçeğin dili

İŞKENCECİ

Huylu huyundan vazgeçmez ,derler.

Son günlerde, bir «huylu», günün konusu oldu. Bunun huyu: İşkencecilik 12 Mart döneminde İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı yaparken, kontr-gerillaların başı olarak, yurtseverlere, işçilere, ilericilere, sosyalistlere, gözleri, elleri bağlı götürüldükleri bilinmez zindanlarda, izbelerde, «köşelerde», akıl olmadık işkenceler yaptırdı. Gencecik kızlar, delikanlılar, elleri nasırlı işçiler ,emekçiler, yazarlar, çizerler, ellerine düşen bütün yurtseverler, bütün aydınık, pırıl pırıl insanlar, bütün sömürüye karşı olanlar, copu, elektrik işkencesini, falakayı, kilolarca tuz yutturup susuz bırakmayı, ciğerlerine, bağırsaklarına hava vermeyi, daha türlü işkenceyi, buralarda gördü, öğrendi.

İŞKENCECİ, o utanç verici günlerde olup bitenleri saklamadı pek. Kendisiyle konuşan bir gazeteciye açık açık «geçmişte ne yapılıyorsa bugün de aynı şeyler yapılıyor» dedi. Bugün hatırlarken, düşünürken, utandığımız o insanlık dışı olayları umursamadı.

Dört çamurluğuna dört silâhlı asker bindirilmiş arabalarda gezerdi sıkıyönetimin ilk günlerinde. Nazi generalleri gibi, neden bu kadar korkuyordu halktan? Demek korkacağı birşey vardı.

Korkuyordu çünkü halka düşmandı. Korkuyordu çünkü işçiye düşmandı. Korkuyordu çünkü gençliğe düşmandı. Korkuyordu, çünkü işkence odalarında savunduğu çıkarlar, bir avuç sermayedarın, bir avuç kan emicinin, sömürücünün çıkarlarıydı. Onların vurgunu talanı sona ermesin diye onaltısında genç kızların ırzına geçildi, delikanlılara, elleri nasırlı işçilere elektrik işkencesi yapıldı, aydınlar falakaya yatırıldı.

Sonra ,işçi sınıfımızın, yurtsever aydınlarımızın, emekçi halkımızın, tüm demokratlarımızın mücadelesi sonuncunda, o utanç verici günler sona erdiğinde, işkencecinin bütün forsu da sona erdi. Çıkarları uğruna işkencecilik yaptığı çevreler, hemen onu bol paralı bir işe, Umumi Mağazalar Müdürlüğüne yerleştirdiler. Bir ara adı unutuldu. İşkenceden vaz geçti sanıldı.

Şimdi bir de ne görelim. İşkenceci AP'den İstanbul Senatör adayı. İşkencecinin adı İstanbul'un bütün duvarlarında, parababalarının himmetleriyle büyük büyük yazılmış. Faik Trün Paşa diye .Bu defa da işkenceci huyundan vazgeçememiş. Şimdi de halka her gün adını okutarak işkencelerin en büyüğünü yapıyor.

Hem de sıkılmadan, ne diyor biliyor musunuz? «Ben 12 Martta işçilere hep iyi davrandım, şimdi de oylarını istiyorum» diyor. Soruyoruz: Acaba, Sabotaj Davasında hiç bilmedikleri, sorumlu olmadıkları, polis tertibi hazırlanmış bir olaydan haklarında idam istenen ve günlerce işkenceye tabi tutulanlar işçi değillermiydi? O sıralarda silâhların gölgesinde yapılan ve işçilerin patronlara satıldığı toplu sözleşmeleri yaptıran kimdi? Ve şimdi soruyoruz: Rivayet edilir ki parababaları İstanbul'da işçi direnişlerine karşı, eski kontgerillacılara ve bu işten anlayanlara bir direniş kırma komitesi kurdurmuşlar ve bol para verirlermiş. Söylenti ya! Yine de soruyoruz: Böyle bir komite ile ilgisi var mı işkencenin?

Huylu huyundan vaz geçmedi. İşkenceye devam ediyor. Huyluyu huyundan vazgeçirmek gerek. Bu da işçi sınıfına, emekçi halka, işkence ettiklerine ve işkence etmeye adını duvarlarda okutarak devam ettiği tüm halka düşer.

HER ŞEY ATEŞ PAHASI BU ATEŞİ YAKAN KİM ?

Gerçek Gazetesi'ndeki arkadaşlarımız bazı işçi arkadaşlarla bir röportaj yaptı. Röportajda işçi arkadaşlarımıza başlıca iki soru soruldu :

«Size pahalılığın sebebi nedir?» ve «Hangi malların ucuzlamasını istersiniz?»

İşçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın bugün en önemli sorunu: Pahalılık ve işsizlik. Ücretler çok yavaş artarken, hatta hiç artmazken; Parababalarının paranın değerini bitip tükenmek bilmeyen «ayarlamaları» ile yarattıkları pahalılıkla ücretlerin «satın alma gücü» durmadan düşerken, fiyatlar azgın bir hızla tırmanıyor. Hele halkımızın temel ihtiyaç maddeleri üzerine gün be gün fiyat bindiriliyor.

Sözü önce işçi ve memur arkadaşlarımıza bırakıyoruz. Sonra cevaplara bir de «GERÇEK»in gözüyle bakacak ve değerlendirmesini yapacağız. Pahalılığın sebebini bulmaya çalışacağız.

İşsizlik gibi, pahalılığın da başlıca sebebi, bu[...] nidir. Kapitalist sömürü düzeni, hep «kâr, daha [...] nır. Bu yüzden sermaye sahipleri sürekli olarak [...] yatları artırırlar. Hele tekelcilerin, parababalarının[...] ler üstlerinde hiçbir rakip ve kontrol olmadığı [...] kestik oldukları için, istedikleri fiyatı dayatırlar.

Kapitalist ülkelerin hepsinde pahalılık bir afe[...] rol edilememektedir. Bu durum kapitalist sömü[...] vardır ve bu düzende önlenemez. Oysa sosyalist [...] bir olay yoktur. Özellikle temel gıda maddeleri, [...] çok ucuzdur. PAHALILIK BU SÖMÜRÜ DÜZENİNİ[...]

AZMİ ÖZTAŞKIN. ORKO'NUN HARBİYE'DEKİ GENEL MÜDÜRLÜĞÜNDE İŞÇİ

Soru : Azmi arkadaş sence pahalılığın sebebi nedir?

Azmi Öztaşkın: Bana göre pahalılığın tek değil çok nedenleri var. Ancak Türkiye'de 1973 seçimlerinden sonra ortaya çıkan siyasal buhranlar, doğru dürüst istikrarlı bir hükümet kurulmaması ve kurulan hükümetlerin de yeterli ekonomik ve politik tedbirleri zamanında alamaması, pahalılığın nedenlerinden biri. Sonra asgari ücret tesbitinde gösterilen yersizlik. zamansızlık ve ayarsızlık var. Sonra petrol fiyatlarındaki artış ve bunun sonucu olarak hazinemizdeki 4 milyara varan açık.

Özellikle ekonomik tedbirlerin yersizliği ve zamansızlığı dedik. Doğal kaynaklarımızın ucuz fiyatlar ile yurtdışına çıkarılması, buna karşılık petrol gibi, işlenmiş mallar gibi malları yüksek fiyatla dışarıdan almak zorunda kalışımız.

Pahalılığı yaratan sebeplerin başında stokuçluk ve dışkaynaklı şirketlerin çeşitli siyasal baskılarla yaptıkları spekülatif hareketler geliyor. Bence bu böyle.

Soru: Peki Azmi Öztaşkın arkadaş. Hangi malların ucuzlatılmasını istersin?

Azmi Öztaşkın: Türkiye'de her mutfağa giren birtakım yoğaltım maddelerinin aracılar vasıtasıyla pahalılanmasını önlemek gerek. Bunların başında zeytinyağı, kaşar, beyaz peynir, buğday... İşte buna benzer tüketim maddelerinde indirim uygulanabilir ve uygulanmalıdır.

AYTEN DURŞUN : ORKO'DA İŞÇİ. HARBİYE GENEL MÜDÜRLÜK'TE.

Soru: Ayten Kardeş sence pahalılığın gerçek sebebi nedir?

Ayten Dursun: Bence Türkiye'de pahalılığın sebebi, 1973 seçimlerinden sonra doğru dürüst bir hükümetin başa gelemeyişidir. Bundan sonra stokçuluk de etkenlerden biridir. Üretilen bir malın doğrudan doğruya satış şeklinde değil de birkaç aracından sonra halka ulaşmasından da pahalılık doğmaktadır. Görüşlerim bundan ibarettir.

Soru: Ayten arkadaş, sen önce hangi malların ucuzlamasını istersiniz?

Ayten Dursun: Bence muhakkak ilk başta gelen, ana maddelerde pahalılığın indirilmesi gerekir. Bilhassa Türk mutfağının ihtiyacı olan yani bir ailenin ihtiyacı olan temel maddelerde indirim gerekir. Meselâ peyniri, zeytini. Türk mutfağının temeli olan kuru fasulya da bir lüks sayılmamalı değil mi? En çok bunlarda indirim gerekir.

REMZİ ALTINDİŞ : BELEDİYE'DE İŞÇİ.

Soru: Remzi arkadaş sence pahalılığın sebebi nedir?

Remzi Altındaş: Hayat şartları zor. Bugün bir amelenin eline asgari ücretten, hadi bir de yan yardımlardan en çok binikiyüz yirmi lira geçsin. Yemek parası filan var yani. Öyle 1.220 yapıyor. Ev kiraları çok yüksek. Hayat pahalılığı olmasın. Bütün arkadaşlarımızın arzusu bu. Sonra şu Amerikan meselesi var. İyi bir şey olmadı. Yardımı kestiler Yatırmış olduğumuz paraları vermiyorlarmış. Biz isterdik paramızı tabii. Paramıza karşılık biraz mal alırdık. Bugün Türkiye'den dünyanın malı gidiyor. Ona karşılık yani. Ama ileride daha iyi olacağına kanaat getiriyoruz.

Soru: Peki Remzi Arkadaş hangi malların ucuzlatılmasını istersin?

Remzi Altındiş: Bugün memleketimizde buğday yetişiyor. Meselâ şimdi 620 gram ekmek 250 kuruş. Eskişehir'de 650 gram ekmek 2 liraya satılıyor. Orası da bizim memleketimiz. Biz isterdik hep 2 lira olsun. Meselâ domates Adana'da duyduğumuza göre 50 kuruşa gidiyor. Bizim burada manavlarda 2.5 liradan, 5 liradan az değil. Bir karpuz 7,5 liradan az değil. Biz isteriz ki et, yemek, meyve hep ucuz olsun, memleketimizin her yanında bir olsun, ucuz olsun.

Soru: Sence pahalılığın sebebi nedir Şamil arkadaş :

Şamil Koca: Papahılığın sebebi aracılar. Türkiye'de aracılar oldukça pahalılık alır gider. Aracılar kalkmadıkça, Türkiye'de sömürü düzeni devam ettikçe, halk devamlı pahalı almak mecburiyetindedir. Meselâ köylünün ürettiği bir kilo domatesi diyelim ki 25 kuruştan bahçeçiden alır. Bunun yarısını döker; ondan sonra da domates yok diye 5 liraya vatandaşa satar. Diğer, deri olsun meselâ ayakkabı olsun bunlar yine aracıların, stokçuların elinde olmaları nedeniyle pahalılanıyor. Benim görüşüm bu. Bugün İstanbul'da bir teneke su 150 kuruştur. Bir ekmek 2.5 lira. 7-8 nüfuslu olan bir vatandaş 8 tane ekmek alabilmesi için 2,5 liradan hesap edin artık. Bu bakımdan herşey pahallıdır Türkiye'de. Ucuz denecek bir şey yoktur. Ekmekten sudan, tuza varıncaya kadar.

Türkiye'de kooperatifleşme olmadıkça, aracılar kalkmadıkça ucuzluk olmaz. Benim görüşüm kooperatifleşme üzerine.

ORHAN ARIŞAN : (ORKA'DA İŞÇİ-PENDİK)

Sence pahalılığın sebebi nedir Orhan arkadaş?

Orhan Arışan: Malum, hepimizce bilinen sebepleri vardır. Bunlar bir yanda stokçular diğer yanda ellerinde mal olduğu halde yüksek fiyatlarla piyasaya sürülen mallar. Ve tekelleşme herşeyden evvel Amerikanvari tröst anlamıyla. Bu tröstleşme muhakkak ki az geçimli arkadaşlarımıza ve yurttaşlara büyük sakıncalar doğurur. Ve bunların altında ezilenler de daha ziyade asgari ücretle geçinen kimseler. Söyliyeceğim gibi stok ve tekelleşme. Yani bir yanda tekelciler, öte yanda aracılar. Ve sonra, fiyat artışlarıyla ters orantılı olarak, ücret artışının çok az oluşu, hatta hatta olmayışı. Bugün Türkiye'de çalışan kitlenin büyük bir kısmının 1200 TL. gibi asgari bir ücretle çalışması büyük sakıncalar doğuruyor.

Hangi malların ucuzlamasını isterdin?

Orhan Arışan: Fiyatların indirileceği maddeler muhakkak ki herşeyden önce gıda maddeleri olmalı. Zaten bugün ülkemiz açısından herşeyden önce beslenme konusu önem taşımaktadır. Diğer mallar şahsen lüks olarak karşılanmaktayım. Bilhassa yurttaşa gerekli temel maddeler ve ikinci temel madde olan diğer mallarda indirimin yapılması gerekir.

HÜLYA PİŞKET (ORKO ÜSKÜDAR MAĞAZASINDA İŞÇİ. RÖPORTAJ YAPILIRKEN GREV GÖZCÜSÜYDÜ)

Soru: Hülya Pişket Kardeş sence pahalılığın gerçek sebebi ne?

Hülya Pişket: Bence nedeni baştakilerin düşünmemesi. İşverenlerin düşünmemeleri. Ücretin tatmin edici olmayışı.

Soru — Peki Hülya Kardeş sen önce hangi malların ucuzlamasını istersin?

Hülya Pişket: En çok yiyecek maddeleri. Meselâ en çok kullanılan şeker, un, yağ gibi şeyler üzerinde. Düşünüyorum ki bunlardan herkes faydalansın.

ZÜLFÜ ÇELİK [...] ÇISİ

Belediye işçisi Zülfü [...]

Soru: Zülfü arka[...] nedir?

Zülfü Çelik: Burad[...] lıyoruz. 50 lira. Şu 50 [...] ne karpuz aldın mı, işt[...] az iki kilo et hakkımız [...] lira. Zaten bir kilo al[...] Üç kilo alsam en az 1[...] çok kötü. Yani çalışma[...] da pahalılık dünyayı [...] rafta. Sonra ev kirası [...] alıyorum 1.600 lira, bi[...] mesai ile alıyorum ha[...] bakkala. Geriye kaldı [...] Elbise nereden alam? G[...] durum çok kötü yani.

Soru: Öyleyse bu p[...] Zülfü Arkadaş?

Zülfü Çelik: Bu pa[...] bilir. Bilemiyorum ama [...] yebilir. Zenginlerin mal[...] nu hükümet önleyebilir[...] met bilir, ben bilmem[...] ancak hükümet bilebilir[...] leyemem zaten. Aynı s[...] de sorsa böyle derim. [...] ki!

GERÇEK SPOR

ULUSLARARASI SPOR YARIŞMALARI sosyalizmin GÜCÜNÜN BİR BELG[...]

Bu sömürü düzeninin, kapitalist düzenin sporu bile nasıl hedefinden saptırdığı üzerinde üç sayıdır durduk.

Sporu, geniş emekçi kitleleri afyonlamak için bir silâh olarak kullanan sermaye düzeninin yarattığı yıldız sisteminin sporla uzaktan yakından ilgisi olmadığını gördük. Toplumun büyük bir kesiminin hele hele emekçi kitlelerin hiç spor yapamadığını, buna karşılık stadyumlarda 22 kişinin top peşinde koşup 22 bin kişinin seyretmesine «spor» dendiğini gördük, Kitleleri afyonlamak ve gereksiz mal pazarlamak için nasıl bir spor sanayii geliştirildiğini gördük. Dahası, gencecik adamların, sermayedar sınıfın bir sanayi kolu haline getirdikleri sporda (özellikle futbolda) doping denen zararlı ilaçlarla nasıl birer «spor yapan hayvan» haline getirildiğini görmeye vakit bulamadık.

Şimdi kaçınılmaz bir soru karşımızdadır : Öyleyse gerçek spor nedir? Ne olursa, spor kitleleri afyonlama aracı olmaktan çıkar? Bunu başaran ülkeler var mı?

Sosyalist ülkelerde ve halklar bugün yeryüzünün üçte birinden fazlasını kaplıyor. Bu ülkelerde de geniş kitleler stadyumlara koşuyor. İlk görünüşte oralarda da 22 kişi sahada koşuyor, 22 bin (hatta 122 bin) kişi tribünlerle oturup seyrediyor. Peki oralarda da spor kitleleri afyonlayan bir silâh mı?

Kuşkusuz, **hayır.** İşçi sınıfı ve onun sosyalist toplumu, sporun insan, vücudunu, bedenini geliştiren, insanların tabiata karşı dayanıklılığını, üretimde güçlü ve üretici olmalarını sağlayan bir «beden eğitimi» olduğunu bilir. Siyasi alanda, halkın, emekçilere, insanlığa daha yararlı olmak için yarışan insanları, sporda da bedenlerinin güçlerini yarıştırarak, vucut sağlığını geliştirmeye çağırır. Bu amaçla, sosyalist ülkelerde bütün toplumun yararlanabileceği bir spor politikesi izleyin. İşin kilidi de buradadır zaten. Sosyalizm sporda «profesyonellik» denen illeti elinin tersiyle bir yana iter. Profesyonelin artık sporcu değil, sirk hayvanı haline geldiğini ortaya koyar. Buna karşılık en geniş bir kitlenen spor yapabilmesini sağlamayı görev bilir.

Fabrikalar (en küçük atölyelerden, en büyük kombinalara kadar) işçilerin, çalışanların spor yapmalarını sağlayacak tesisleri kurarlar.

Bütün bir gün tezgah başlarında, kızgın fırınların önünde, maden ocaklarının içinde üretim yapan işçilerin kafa ve beden sağlığı korunmalıdır. Nasıl? Edebiyat, sanat, geziler, siyasi çalışmalar eğitimlerle emekçilerin kafa sağlığı korunurken, her fabrikanın çevresinde, her mahallenin bir köşesinde kurulmuş stadyumlar, küçük sahalar, yüzme havuzları voleybol, basketbol, futbol sahaları, atletizm pistleri ve benzeri spor tesisleri ile en geniş emekçi kitlelerin spor yapmaları sağlanır, hatta bunun bir toplumsal görev olduğu savunulur.

Bir toplumun spordaki gücü kuşkusuz o ülkede kaç kişinin spor yaptığı, spor yapma imkânına sahip olduğu o toplumdaki spor yapan kişilerin çokluğu, spor yapma imkânlarının genişliği ve zenginliği ile ölçülür. Kapitalizm sporu birkaç patron veledinin boş vakitlerinde (bu vakit onlar için bol bol vardır) eğlenmeleri için ya da profesyonel sporcu adı verilen ve çoğu emekçi olan gençlerin çalıştığı bir sanayi kolu olarak kabul eder. Oysa sosyalist ülkeler, çocuk yaştan itibaren tüm emekçilerin spor yapabilmelerini sağlar.

Bu konuda kendi gözlemlerimizle dahi kapitalist ülkelerdeki spor anlayışı ile sosyalist ülkelerdeki spor anlayışını karşılaştırabiliriz.

Kapitalist ülkelerde bir «milli takım» kaç sporcu arasından seçilmektedir, sosyalist ülkelerde kaç kişi arasından? Meselâ futbolu ele alalım. Bugün Türkiye'de resmen futbol oynayan (amatör, profesyonel) 23 bin kişi var. Haydi buna bir o kadar da «resmi» olmayan futbolcuyu ekleyelim. Üstelik bunların çok büyük bir çoğunluğunu milli takım seçmelerinde kimsenin dikkate almadığını hatırlayalım. Türkiye Futbol Federasyonunun verdiği bilgilere göre Türkiye'de futbol milli takımı yaklaşık 2.460 futbolcu arasından seçiliyor. Güreş milli takımı ise sadece ve sadece 186 güreşçi arasından. Su topu milli takımı 27 sporcu, basketbol milli takımı 94 sporcu arasından... Buna karşılık Sovyetler Birliği futbol takımı tam 116 bin futbolcu arasından seçiliyor, Ülkede resmen futbol oynayan sporcu sayısı ise 6,5 milyon. Sovyetler Birliği güreş takımı seçmelerine 9.100 güreşçi katılıyor. Bunların arasından en yetenekliieri, en dayanıklıları, en hünerli ve becerikilileri milli takıma giriyor.

Sovyetler Birliği'nin dünya şampiyonu ünlü jimnastikçisi Olga Korbut bir yarışma sırasında görülüyor.

Sosyalist ülkelerde spor, yediden yetmişe yapılabilen bir kitle sporudur. Herkes spor yapma imkânlarından yararlanır.

Aynı durum diğer sosyalist ülkeler için de geçerli. Doğu Almanya'da yüzme sporunu yapanların sayısı tastamam 4,5 milyon. Türkiye'de bu sayı binlerle değil, sadece yüzlerle ölçülüyor.

Üstelik sosyalist ülkeler profesyonelliği kesinlikle reddediyorlar. Peki orada iyi sporcular ne oluyor? Onlara bazı haklar tanınmıyor mu? Tanınıyor elbette. Nasıl iyi bir sanatçı, bir müzikçi, bir fizik bilgini, tarım üretimini artıran bir ziraat mühendisi, maden ocaklarında daha iyi ve daha güvenli üretim şartları yaratan bir işçi toplumun içinde şerefli bir yer elde ediyor ve toplum tarafından armağanlandırılıyorsa, başarılı bir sporcu da armağanlandırılıyor elbette.

Ama sporu bir geçim aracı haline getirmek, sırf iyi spor yapıyor diye sırtüstü yatıp kitleleri afyonlayarak servete boğulma hakkını kimseye vermiyor sosyalist düzen. sosyalizm, ülkenin her yanında emekçilerin tümünün spor yapmasını sağlamayı görev biliyor. Milli takımlar ise birkaç şımarık yıldızdan değil, binlerce, milyonlarca sporcunun en yeteneklilerinden, en hünerlilerinden, en güçlülerinden seçiliyor.

İşte birkaç gün önce, Avrupa Atletizm Yarışmalarında, bütün kapitalist ülkeleri geride bırakan Doğu Almanya, Sovyetler Birliği, Polonya ve Romanyalı atletler. İşte, 1974 Dünya Futbol Şampiyonasında kapitalizmin göbeğinde, Münih'te kollektif futbolu ile önde geleni silip süpüren Polonya. İşte uluslararası yüzme yarışlarında rekor üstüne rekor kıran Doğu Almanya'nın kız ve erkek yüzücüleri. Jimnastikte rakip tanımayan Sovyet jimnastikçileri. 1966'daki Dünya Kupasında ortalığın tozunu atan 11 Kuzey Koreli futbolcu...

Ama hepsinden önemlisi sosyalist ülkelerde spor yapan ve kendisine bu imkân tanınan, sağlanan işçilerin sayısı. Bir de Zeytinburnu'nda, Maltepe'de, Pendik'te, İstinye'de fabrikaların önündeki çamurlu arsalarda iş tulumlarıyla top kovalayan ve terli terli tezgâh başına dönen Türkiyeli işçiler. İşte kapitalizmin ve sosyalizmin spor anlayışları arasındaki fark...

ULUSLARARASI SPOR YARIŞMAL[...] YANSITIYOR

Yaz ayları özellikle temel spor[...] nemdir. İki temel spor dalının, at[...] bu dönemde yoğunlaştığı, en öne[...] dığı bilinir.

Ülkemiz genel olarak spor [...] temel spor dalında, dünya ölçüsü[...] genellikle profesyonel futbolun h[...] yutturulduğu için, Türkiye'de hiç [...] na dünyada verilen öneminin bin[...]

Geçirmekte olduğumuz sezon[...] lında, çok önemli uluslararası yarış[...] ferinde ezici bir üstünlükle sosya[...]

Son dünya kürek şampiyonas[...] pıldı ve yarışmalar genel olarak s[...] mokratik Alman Cumhuriyetinin ([...] Erkeklerde 8 yarıştan 8'inde de [...] sporcuları 5 birincilik, 2 ikincilik, 1 [...] yalist ülkelerin dereceleri ise şöyl[...] lik, 2 ikincilik, 1 üçüncülük, Bulgar[...] manya 1 üçüncülük aldılar. Böyle[...] 8 birincilikten 8'sını, sosyalist ülk[...]

Buna karşılık ABD'nin de için[...] bunların dereceye girenleri sanayi[...] geri kalan dereceleri paylaştılar. [...] şöyle oldu: 2 beşincilik, 1 yedinci[...] ve 2 onikincilikl...

Kadınlarda da girdikleri bütün[...] D.A.C. sporcuları, erkeklerde olduğ[...] lük kazandılar: 6 yarışta 5 birincilik[...] ülkeler ise sıralamada şu dereceler[...]

Sovyetler Birliği: 1 birincilik, 1 [...]

Bulgaristan: 2 ikincilik, 1 üçün[...]

Macaristan: 1 ikincilik.

Romanya: 2 üçüncülük.

Böylece sosyalist ülkeler topla[...] üç derecede sıralamasında yüzde [...] kazandılar.

Son günlerde, ülkemizde pek [...] lizm üstünlüğünü gösterdi. Kapital[...] Bayer München ile Sovyetlerin Di[...] karşılaşmasında Dinamo Kief şah[...] aldı.

Dünya Güreş Şampiyonasında[...] lar, onları sosyalist ülkeler izledi.

Bizim burjuva basını, sosyali[...] gelmediği için, bütün bu yarışmala[...] ma büyük kapitalist ülkelerin yayı[...] bir ilgiyle izlediği bu önemli yarışm[...] sosyalist ülkelerin haklarını teslim [...]

Sahibi T.Ağaoğlu/yazı iş.md.Hamit Çaylı / Yönetim yeri: Cağaloğlu, Başmusahip Sokak, Tan Ap. No: 11, İstanbul / Dizgi : Murat Matbaacılık Koll. Şti. 27 45 71 / Baskı : Karaca Ofset, 27 53 45 / Baskı Tarihi : 29. 9. 1975

kapitalist sömürü düze-
azla kâr» isteğine daya-
ücretleri düşük tutup fi-
hakimiyeti varsa, tekel-
in, astığı astık, kestiği

halini almıştır ve kont-
rü düzeninin yapısında
ülkelerde pahalılık diye
temel ihtiyaç maddeleri
N SONUCUDUR.

BELEDİYE'DE YAPI İŞ-

Çelik
aş sence pahalılığın asıl sebebi

çalışıyoruz. 50 lira yevmiye a-
ranın zaten, akşam gittin 4 ta-
50 lira bitti. Şimdi haftada en
değil mi yemeğe? Bir kilo et 30
am, biz sekiz nüfusuz ,yetmez.
0 lira. Onun için, yani durum
durumumuz çok kötü. Çalışsam
şmış gidiyor. Pahalılık her ta-
eriyoruz. 600 lira, 700 lira. Ben
medin 1.800 lira. Onu da fazla
... 800 lirası kiraya, bin lirası
mı? Ben şimdi et nasıl alam?
eçim nerden yapam? Onun için

ahalılık nasıl önlenebilir acaba

alılığı ancak hükümet önleye-
her halde bunu hükümet önle-
var. Satıp geçinir. Ancak bu-
Bir şey diyemem, bunu hükü-
Pahalılığın nasıl önlenmesini
Ben bir şey diyemem. Ben ön-
uyu ona da söylerim. Hükümet
aşka söyleyemem ki! Bilemem

ESİDİR

işsizlik VE pahalılık
BU SÖMÜRÜ DÜZENİNİN SONUCUDUR

GERÇEK Gazetesi görevlilerinin sorunlarına işçi arkadaşlarımızın verdiği cevaplar böyle işte. Hepsinde ortak derdin ne olduğu apaçık görünüyor. Ancak işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın iş, ekmek, hürriyet mücadelesinde GERÇEK Gazetesi'nin görevi yalnızca emekçi halkımızın sesini duyurmak değil, onlara kılavuzluk da etmektir. Arkadaşlarımızın verdikleri cevaplardaki eksikleri, yanılgıları göstererek pahalılığın gerçek nedenini ortaya koymaya çalışacağız.

Eksiklerimizi, yanılgılarımızı görmek, onları doğru bilgilerle düzeltmek, İş-ekmek-hürriyet mücadelemizin parçasıdır. O mücadeledir ki zafere ulaşınca BİZ YÖNETECEĞİZ.

Şimdi arkadaşlarımızın cevaplarına bakalım kısaca:

Hemen bütün arkadaşlarımız verdikleri cevaplarda temel ihtiyaç maddelerinin ucuzlatılmasını istiyorlar. Ancak gerek pahalılığın sebeplerini açıklarken, gerekse ve özellikle pahalılığın nasıl ortadan kalkacağı sorusuna cevap verirken önemli eksiklikleri, yanlışları, yanılgıları var.

Meselâ Azmi Öztaşkın arkadaşımız pahalılığın sebebini istikrarlı bir hükümet kurulamamasına bağlıyor. Oysa işçi sınıfının bilimi bize her hükümet için «Bu kimin hükümetidir? Hangi sınıfın hükümetidir?» sorusunu sormayı öğretiyor. Hükümetin hangi sınıfın elinde olduğunu gözden ırak tuttuk mu, onulmaz bir yanlışa düşeriz.

Remzi Altındiş kardeşimiz ise Amerikan yardımının kesilmesinin iyi olmadığını söylüyor. Pahalılığı biraz da buna bağlıyor. «Paralarımızı geri alsaydık, o paralarla mal alır pahalılığı önlerdik» diyor. Burada da önemli yanılgılar var. Remzi Arkadaş, Amerika'nın silâh yardımını kestiğini ve geri vermediği paralarımızın silâh almak için ayrıldığını unutuyor. Oysa biz, önce halkımız yokluk, yoksulluk içinde kıvranırken silâhlanma yarışına girmemizin ülke çıkarlarına, halkımızın çıkarlarına aykırı olduğunu unutmamalıyız. Sonra da bizi sömürenlerden yardım almanın hiç bir işe yaramayacağını bilmeliyiz. Çünkü bunlar yardım falan değil, parababalarının halkımızı yabancılarla ortaklaşa soymasıdır.

Hülya Pişket arkadaşımıza gelince. O pahalılığı «baştakilerin, işverenlerin bizleri düşünmemesine» bağlıyor. Yanlış, tam tersine baştakiler sabah akşam şunu düşünüyorlar.

«Biz bu halk kitlesini, bu emekçi yığınlarını nasıl sömürürüz ?Onları düşük ücretle nasıl çalıştırır, kendi ürettikleri ve bizim sahip çıktığımız malları onlara yüksek fiyatla nasıl satarız?»

Hülya Arkadaşımızın kuşandığı grev gözcüsü gömleği bunun en canlı ispatı. Hülya kardeşimiz gözlerini giydiği grev gözcüsü gömleğine dikse ve «Ben bu gömleği neden giydim?», «Neden grev yapmak zorunda kaldım? »diye sorsa doğru cevabı kendisi kolayca bulacak.

Ayten Dursun arkadaşımızın aracıların ortadan kalkması ile pahalılığın biraz da olsa önleneceğine ilişkin sözleri doğru. Ama pahalılığın tamamen yok olması, emekçilerin sırtından uzaklaşması için yok edilmesi gerekenin, sadece aracılar değil, aracıların da bir parçası olduğu «sömürü düzeni» olduğunu da bilmek zorunda Ayten kardeşimiz. Ancak sömürü düzeni sona erince yok olacaktır pahalılık. Ve o yeni düzenin adı da Sosyalizm'dir. Ayten kardeş bunu iyi bellemeli. Kendi bellemekle kalmayıp tüm işçi arkadaşlarına sabırla anlatmalı.

Zülfü Çelik arkadaşımız pahalılığı olanca çıplaklığı ile gösteriyor. Sorduğu sorular var: «Ben şimdi nasıl et alam?», «Ben elbise nerden alam?» «Geçim nerden yapam?» diyor Zülfü Çelik.

Ama ardından «pahalılığı ben önleyemem. Hükümet önler» diyor. Ve ekliyor: Ben önleyemem zaten!

Önlersin Zülfü arkadaş. Pahalılığı bir tek sen önlersin. Ama tek başına değil. Topluca. Sınıfca kenetlenerek. Tüm işçi sınıfı birleşerek. Kendi sınıfının partisinde örgütlenerek. İşçi sınıfı öncülüğünde halkın demokratik iktidarını, yani KENDİ İKTİDARINI KURARAK.

Şamil Koca arkadaşımızın verdiği cevapta pahalılıktan haklı olarak yakınıyor ama pahalılığın sorumlusunu «aracılar» olarak göstermiş. Öteki arkadaşlarımız için söylediğimizi Şamil Koca için de söylemek gerek. Aracıların pahalılığın yaratılmasında kuşkusuz bü yük katkıları var. Ama esas sorumlu üç beş aracı olabilir mi? Esas suç bir avuç tekelci kapitalist zümresindedir. Fiyatları dayatan, aşırı tekelci kârlarını daha da yükseltmek için pahalılığı hunharca körükleyenler aslında onlardır.

Nitekim Orhan Arışan arkadaşımız bunu gayet iyi tesbit etmiş. Elbette düşük gelirli yurttaşlara, geniş emekçi kitlelere hayatı cehennem eden pahalılığın baş sorumluları tekelciler'dir. Tekelcilerin çevresinde halkalanan aracılar, tefeciler pahalılığı daha da koyulaştırmakta etken oluyorlar. Bunu bileceğiz. Ama baş sorumluyu, tekelci sermayeyi hiç gözden uzak tutmadan...

GERÇEK'E Mektup Köşesine

Sömürü düzeyinin çok yüksek olduğu küçük konfeksiyonlardan birinde, el işçisi olarak çalışmaktayım. Dört işçi günde on saat çalışmamızın dışında, Cumartesi de saat bire kadar çalışıyoruz. Patronlarımız (da) çalışıyor (!), fakat onlar kendilerine, bizse yine onlar için...

Yeni işlere giriştikleri için, küçük çocuklarını özel okula göndermek istemeyen patron çocuğunun kapıcı çocukları gibi siyah önlük giymekten utanmasından «orada kapıcı çocukları okuyor» diyerek, devlet okulunda okumak istemeyen çocuğunun akıllılığından gurur duyuyor.

Evet. Sık sık sözünü ettikleri Boğaz'a daha sık gidebilmeleri, daha çok lüks içinde yaşayabilmeleri, çocuklarını istedikleri okullarda okutabilmeleri için çok çalışmamız gerek. Yeni işçi almamaları gerekir; çünkü ona da para vermek gerek. En iyisi bizi daha çok sıkmak...

Bu işe yeni başladıkları için biz 30 Ağustos'da da çalışmalıyız. Çünkü, yeni makinelerin borcu ödenecek.

Ben bunları düşünürken, onlar zengin olmaları için bir yığın fırsat olduğu halde (Milli piyango - spor toto... gibi), fırsatları değerlendirmediği için bu millete şaşıyorlar. «Ayda on lira nedir ki? Niye almıyorlar anlamıyorum?» diyorlar.

Bu minik işyerlerinin hali felaket. Hiç bir şey yapılamıyor. Baş kaldıran kendi zararlı çıkıyor. Çünkü, o kadar işsiz var ki!...

Bu küçük konfeksiyonlarda 14-15 yaşlarındaki kızlar çalışıyor genellikle.

Eziliyorlar, sömürülüyorlar, yoruluyorlar. Sendikasız, sigortasız. Hiç bir güvenceleri yok. Çalışıyorlar.

Emeklerinin değerini alamadan, **baş kaldırmadan, mücadele vermeden...**

İşte; böyle gelmediği halde böyle gidiyor. İnanıyorum ki böyle gitmeyecek.

F. G.
Şişli - İSTANBUL

ÖRGÜTLENELİM

Bu gidişe dur diyelim,
emperyalisti kovalım,
düzenimizi kuralım,
örgütlenelim arkadaş!

Sömürüye son diyorsan,
kurtuluşu görüyorsan,
SOSYALİZM istiyorsan,
örgütlenelim arkadaş!

Yener, inanmış davaya
bakmaz zindana idamâ
vurur sazıyla düzene,
örgütlenelim arkadaş!

Tek başına mücadele
karşı koyamam engele,
katıl sen de PARTİ'mize
örgütlenelim arkadaş!

ÂŞIK YENER — İZMİR

Almanya'dan Gerçek'e mektup

Çalışmış olduğum işyerinden çıkarıldım. Sebebini sorduğumda, bana «İşçi Bulma size iş müsaadesi vermediğinden dolayı, sizi çalıştıramıyoruz» diyorlar. Ve bir de küstahça alay ediyorlar.

İşçi Bulma'ya gidip sorduk. Önce bizi çalıştıran firmanın bizlere, bir-birbuçuk ay ihtiyacı olduğunu söylediler. Yabancıların yaptığı işleri Almanlar yapamıyorsa, o işyerinde yabancılar çalışabilirmiş ancak. Şimdi, çalıştığımız yerlerde ,ekseriyetle, Türk işçileri çıkarıp yerlerimize Alman ve Ortak Pazar işçisi alıyorlar.

MC Hükümeti, «Almanlar, yapamazlar» diyor ama 500 bin işçinin sorununa çözüm getirmek için bir toplantı yaptı mı?

Yaptı ya, yaptı. Demiri, gübreyi ucuzlatmak için yaptı. Çünkü bu ucuzlatılanlar ,zenginleri biraz daha zengin etmenin yollarını araştırıyorlar. Mebbus maaşları yükselecek dendi. Tatile girerken Meclis toplanarak bir dakikada maaşlarını 10 bin lira artıran kararı oy birliği ile kabul ettiler.

Türkiyeli işçi alın terinin karşılığını almak için direnince, bunları destekleyen sendikalara baskı yapıyorlar, emperyalistler ve onun yerli ortakları.

İşçi, köylü ,emekçi, öğretmen, hatta nerede okur yazar varsa, birleşip alacağız onları başımızdan.

Yaşasın Bağımsız Türkiye

Şeref Eke

U Y A N I Ş

Su döktüler başımdan aşağı
su buz gibi soğuktu
ıslandım tepeden tırnağa
sırılsıklam giysilerimle kaldım ortada
soyunamıyorum öylece titriyorum...
Kurt koydular dişimin çürük kovuklarına
kurt kıpırdanıyor ve ben deliye dönüyorum
aklım başımdan gidiyor
düşünemiyorum bir türlü başıma gelenleri
ne mümkün uyumak geceleri...
Sabunsuz kazıdılar kafamı
sonra ispirto döktüler
kafam cascavlak
kafam zonkluyor
kafam allak bullak
... ve darmadağınıklığım
her gün belliyorlar anamı...
Derken... kiraladılar işgücümü
elkoydular alınterime
kul köle ettiler günlük nafakaya
kader koydular adını çektiklerimin
ben deviniyorum ve değişiyorum kafaca
bir şeyler yıkılıyor içimin derinliklerinden
yeni bir şeyler alıyorum boşalan yerlerime
okumaya başlıyorum kitaplarımdan
yitiriyorum tanrıyı ağırdan ağırdan
sabahları çağırıyorum karanlıktan kurtulmak için
sabahları karşılıyorum
... selâmlıyorum
merhaba sabahlar diyorum, merhaba aydınlık
uyanıyorum uyur-uyanıklıktan artık
böylece bilincine varıyorum proleterliğimin
sonra yürüyorum kendi sınıfımın bilimi yolundan

Mustafa DİLMEN
Bir proleter

ARI SOSYALİZMİN GÜCÜNÜ

dalları açısından en hareketli dö-
tizmin ve yüzmenin esas olarak
nli yarışmaların bu aylarda yapıl-

aliyetlerinde, özel olarak bu iki
nde, çok geri olduğu ve kitlelere
ve temaşa zenginliği spor diye
ir yayın organı bu iki spor dalı-
e birini bile vermez.
boyunca bu iki temel spor da-
malar oldu. Bu yarışmalar her se-
st ülkelerin zaferiyle sonuçlandı.
İngiltere'de geçtiğimiz ayda ya-
syalist ülkelerin, özel olarak De-
A.C.) ezici zaferiyle sonuçlandı.
madalya almayı başaran D.A.C.
üçüncülük kazandılar. Diğer sos-
oldu: Sovyetler Birliği 1 birinci-
stan ve Polonya 1'er ikincilik, Ro-
e toplam 24 madalyanın 15'ini
ler kazandılar.
de bulunduğu, diğer ülkeler —ki
eşmiş batı kapitalist ülkeleridir—
dialı ABD'nin aldığı sonuçlar ise
k, 1. dokuzunculuk, 2 onunculuk

yarışlarda madalya kazanan
undan daha da ezici bir üstün-
1 ikincilik aldılar. Diğer sosyalist
aldılar:
ikincilik, 1 üçüncülük.
cülük.

n 18 madalyanın 16'sını, yani ilk
89'unu, birinciliklerin ise tümünü

önem verilen futbol'da da sosya-
t dünyanın en iyi takımı denilen
namo Kief takımının süper kupa
one bir oyun çıkardı ve kupayı

ise Sovyetler yine birinci oldu-

lerin başarısını duyurmak işine
n elinden geldiğince es geçti! A-
organları kamuoyunun gerçek
ları, ayrıntılı olarak aktardılar ve
etmek zorunda kaldılar.

BİLECEĞİZ, ÖĞRENECEĞİZ YARIN BİZ YÖNETECEĞİZ — nasıl sömürülüyoruz? :1

Sömürü sözünü hepimiz ve sık sık kullanırız. Hele işçiler arasında «patronlar bizi sömürüyor. İliğimize kemiğimize kadar sömürülüyoruz» sözü hemen hergün duyulur.

Günlük dilde kullandığımız zaman «sömürü» sözünün anlamını açıklamak oldukça kolay. Sömürü, birinin, bir başkasının sırtından geçinmesi, onu kendi adına çalıştırıp, onun ürettiklerine, onun emeğinin ürünlerine el koymasıdır. Birinin bir başkasının hakkını yemesidir. Böyle kullandığımızda, sömürünün kötü bir şey olduğunu; sömürücülerin kötü, avantacı, asalak kimseler; sömürülülenlerin mazlum, hakkı yenmiş kişiler olduğunu söyleyebiliyoruz.

Ama biz, GERÇEK'in bu sayısında başladığımız bu yazı dizisinde, «sömürü» sözcüğünü, günlük dildekinden daha geniş bir anlamda kullanıyoruz. İşçi sınıfının bilimi sömürüyü nasıl çözümler? Nasıl anlatır? Bunu görmeye, bilmeye uğraşıyoruz.

İçinde yaşadığımız toplumda, sömürünün sömürü mekanizmasının nasıl işlediğini öğrenmek, sadece basit bir meraktan değil şüphesiz. Daha önce de açıkladığımız gibi, biz tek doğru bilim olan işçi sınıfının bilimini, yani sosyalizmin bilimini sadece bilgi sahibi olmak için öğrenmeyiz. İşçi sınıfının bilimi, diğer bilgilerden farklı olarak, «bilgiç»ler yetiştirmeyi değil, «dünyayı değiştirmeyi» amaçlar. İşte sömürünün ne olduğunu, içinde yaşadığımız toplumda sömürü çarkının nasıl işlediğini bilmenin ,öğrenmenin asıl amacı, bu düzeni değiştirmek, sömürüyü ortadan kaldırmaktır.

Sadece sömürülüyoruz demek yetmez. Sadece sömürüden yakınmak yetmez. Bu sömürü çarkının nasıl işlediğini en ince noktasına kadar bileceğiz ki bu çarkı kıralım.

PARA nasıl çoğalır?

SERMAYE NASIL ARTAR

Bugün, hangi fabrikada ,hangi işçiye, «patron işçiyi sömürüyor mu?» diye sorsak, alacağımız cevap, «patron köpekleri» bir yana, hep aynıdır. Herkes, «evet, tabii» der. Ancak, sorulara devam etsek... «Ne kadar sömürüyor patronlar? Nasıl hesapladın **sömürü oranını?** Nasıl sömürüyor? Sömürmeyen patron olabilir mi? Olamazsa neden olamaz? Patronun sermayesi nasıl artıyor? v.b. diye sorsak, çoğu işçi arkadaşlar bu sorulara cevap veremezler.

acaba BU YENİ METANIN DEĞERİ nedir?

Oysa biz, bütün sorulara, işçi sınıfının bilimi doğrultusunda, sosyalizmin bilimi ışığında cevap verebilmeliyiz ki, YARIN YÖNETMEYE HAZIR OLALIM. BU SÖMÜRÜ DÜZENİNİ DEĞİŞTİRMEYE HAZIR OLALIM.

Geçen haftalarda gördük. Üretim araçlarının özel mülkiyeti ortaya çıktığından bu yana, sınıflar doğduğundan bu yana, toplumlarda SÖMÜRÜ var. Sınıfların olduğu hep toplumda, insanlar bir yanda çalışanlar ,öte yanda çalıştıranlar; bir yanda sömürenler, öte yanda sömürülenler olarak ayrılıyorlar. Ama sömürünün biçimi, sömürünlerle sömürülenlerin karşılıklı durumları çağlar boyunca hep değişti. Meselâ eski çağlarda, **köle** olarak bir eşya gibi satın aldığı adama bir lokma yemek verip, onu bir makina gibi istediği kadar çalıştıran **efendinin** sömürüsü bugün patronun işçiyi sömürmesinden farklıydı. Efendi kölenin sahibi sayılırdı. Tıpkı köpeği veya herhangi bir eşyası gibi, köle, efendinin mülküydü. Efendi köleyi bir defa köle saticısından veya başka bir efendiden satın alır, sonra kölenin mülkiyetine sahip olurdu. Onu ölesiye çalıştırır, emeğinin ürünlerinin tümüne el koyardı.

Bugün patron böyle yapmıyor. İşçilerin işgüçlerini gündelik karşılığı kiralıyor. Onları, daha önce karşılıklı bir sözleşme ile saptanmış belli bir saat miktarı çalıştırıyor. Yani işçinin işgücünü belli bir süre için kiralamış oluyor. Ama sömürü ortadan kalkıyor mu? Hayır. Çok daha sinsice, ama çok daha yoğun şekilde sürüyor.

Demek ki, toplumlar sınıflara ayrıldıkça, üretim araçları kişilerin özel mülkiyeti halinde kaldıkça, kısaca sınıflı toplumlarda, sömürü, biçim değiştirse bile, hep varoluyor.

Sömürünün bilimsel açıklaması derken hiç de karışık, kavranması uzun öğrenim yılları gerektiren, edinilmesi güç bilgileri kasdetmiyoruz. Burada sözünü ettiğimiz bilimsellik, gerçekleri hiç kimsenin itiraz edemiyeceği şekilde ortaya koymaktır.

Hani, kalksak, «su yüz derecede buharlaşır» desek, nasıl kimse buna itiraz edemezse, öyle! Keza, «demir ısınınca genişler», «yere bırakılınca taş düşer», derken, nasıl kimsenin (ister işçi olsun, ister patron ,ister sosyalist, ister kapitalist düzenin savunucusu olsun) itiraz etmesi, karşı çıkması mümkün değilse, sömürüyü de öylece ortaya koymalıyız. Bilimsel derken kasdettiğimiz bu.

Kuşkusuz burada uzun uzun anlatmak yerine kestirmeden, sömürüyü tarif ediversek mümkün. Ancak, «Madem Gerçek Gazetesi böyle yazıyor, demek ki üzerinde tartışmadan doğru olduğunu kabul ederim, demek sömürü buymuş» demiyeceğiz. Her satır üstünde inatla durup, bunun gerçek olup olmadığını, doğru olup olmadığını soracağız. Ancak o zaman sömürü üstüne edindiğimiz bilgiler «dolma tüfek» gibi köksüz, cılız bilgiler olmaktan çıkacaktır. Her noktası aklımızla **(bilincimizle)** kavranmış, doğruluğunu sonuna kadar cesaretle savunabileceğimiz **gerçek bilgiler** olur. İşçi sınıfına, sosyalistlere yaraşan da bu zaten.

Ancak o zaman, hemen sömürüyü tartışmadan önce, sömürüyü kavramamıza yararlı olacak bazı ön bilgileri edinmemiz gerekecek. Yani bir çeşit yan bilgileri edineceğiz ki onların yardımıyla kapitalist düzende sömürünün nasıl ortaya çıktığını, nasıl hesaplandığını açıkça görebilelim.

Bu ön bilgileri kısaca şöyle sıralayalım: **Mal (meta) nedir? Değer nedir? Kapitalistlerin paraları (sermayeleri)artıyor. Acaba bu işin sırrı nerede? Para nasıl artar?**

Sonra işçi sınıfı biliminin bazı temel kavramlarını bilmemiz gerek. **Değer nedir? Değişim değeri nedir, kullanım değeri nedir? İşgücü nedir? Emek nedir? Kaç tür emek vardır? (Daha doğru bir deyişle: Emeğin kaç çeşit görünüşü vardır?) Sermaye nedir, servet nedir? Para nedir? Sermayenin yapısı nasıldır?**

Bu sorulara kısa da olsa cevap verdikten sonra sömürüyü açıklamak son derece kolaylaşacak. Ama ancak bunları iyice kavradıktan, bildikten sonra. Şimdi bunu yapalım.

GERÇEK'in gelecek sayısında «Mal (meta) nedir? Malın özellikleri nedir?» sorularına cevap vererek konuya başlayacağız.

İŞGÜCÜNÜN DEĞERİ NASIL HESAPLANIR

Gerçek

FABRİKALARDA BİZ
TARLALARDA BİZİZ
BİZİZ YENİ DÜNYAYI KURAN

DİSK mitinginde

Direnişler sürüyor

Fabrikalarda, işyerlerinde işçi sınıfımızın sömürü, zulüm ve baskıya karşı mücadelesi sürüyor. İşçi sınıfımız direniyor: Sendika seçme özgürlüğü (referandum hakkı) için, işten çıkanlan işçi arkadaşlarının işe alınması için, patron baskısına ve sömürüye karşı iş, ekmek, hürriyet için...

Sıkıyönetimin kalkmasından sonra, birden Türkiye'nin dört bir yanında patlak veren grevler, direnişler, büyük çoğunluğuyla sürüyor. Bir kısmı yiğitçe bir mücadeleden sonra, hakların söke söke alınmasıyla sona erdi. Bir kısmı direnişteki işçiler için bir okul oldu.

GERÇEK'in geçen sayısında haber verdiğimiz direnişlerden Sungurlar Isı Sanayii, Sungurlar Genel Makine, Trakya Cam Sanayii, Murat Cam Sanayii, Köy-Ko Sunta Levha Fabrikası, Basma Apre Boya Fabrikası, Viyana Restoran, Santral Oteli, Bakır İzabe, Cam Makina, Men-Sa, Koza İplik, Demir Madeni Ocakları, Türkiye-Irak Boru Hattı, Denizli Ege Çivi, Aykent Gıda'da, işçiler direnişi kararlılıkla sürdürüyorlar. Grevler de sürüyor.

İşçi sınıfımız direniyor. Fabrikalarda, işyerlerinde...

İşçi sınıfımız direnişler içinde bileniyor, bilinçleniyor.

ONBİNLERCE İŞÇİ HAYKIRDI:

Faşizme geçit yok

İşçi sınıfımız, bu kez de DİSK'in demokratik hak ve özgürlükler mitinginde faşizme geçit vermeyeceğini haykırdı.

İstanbul'un çeşitli semtlerinden, yürüyüş kolları halinde akın akın Taksim meydanına gelen onbinlerce işçi, «işçiyiz güçlüyüz, devrimde öncüyüz», «kahrolsun iktidar», «Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi», «Yaşasın işçi sınıfının siyasi birliği», «İş-ekmek-hürriyet», «Kahrolsun faşizm» sloganlarıyla yürüdüler. «Referandum hakkımızı söke söke alacağız» «141-142. madde kaldırılmalıdır», «lokavt hak değildir» pankartları göze çarpıyordu.

DİSK'in Taksim mitinginde, ellibine yakın işçinin, devrimcinin, sosyalistin temel sloganı FAŞİZME GEÇİT VERMEYECEĞİZ oldu.

Bu mitingte işçi sınıfımız günlük ekonomik taleplerin ötesine geçerek ve sosyal demokrasinin «umudumuz Ecevit» sloganını aşarak **bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm** yolunda [illegible] olduğu bir kere daha görüldü.

İşçi sınıfımız, bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesinde öncü olduğunu bir kere daha gösterdi.

Köksal tuğla-kiremit fabrikasında grev var.

Çubuk yolu üzerindeki Köksal Tuğla Kiremit Fabrikasında çalışan 75 işçi toplu sözleşmelerin bir sonuca ulaşmaması üzerine, 19 Ağustos'ta greve başladılar.

«İşyeri sıhhi şartlardan yoksun. İşyerinde tuvalet yok, ihtiyacımızı fabrikadan 200 metre uzaktaki Çubuk Çay'ında gidermekteyiz. Su ihtiyacımızı ise fabrika yakınındaki bir kuyudan karşılamaktayız.» diyen işçiler grevlerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

Yenice Ovasında

Hiç bir yörede bu kadar açıkça değildir: sömürü ve yoksulluk. Çarıkla Mercedes arabaların yanyana olduğu çelişkiler diyarı. Hep alınan, hiç verilmek istenmeyen sömürü politikasının hüküm sürdüğü bir CENNET - CEHENNEM. Yenice Ovası... Adana-İçel yöresinde...

Yüzden fazla köy sık aralıklarla ovaya dağılmıştır. Halkın % 60'ı tarım işçisidir ve hiç arazisi yoktur. Türkiye'nin en verimli ovasıdır, Yenice Ovası...

Ova halkını: Çok topraklı, orta topraklı, az topraklı, az topraklı, topraksız Köy Proleterleri ve Tefeciler - bezirgânlar zümresi şeklinde sınıfsal yapılarda incelemek mümkündür.

Çok topraklı köy büyük Burjuvazisi: YENİCE OVASININ en asalak en sömürgen kesimidir. Her köyde birkaç aileden oluşan bu sınıfın arazisi on binlerce dönümdür. Aynı zaman da bunlar finans-kapitalle bütünleşmiştir. Köy büyük burjuvaları, hem bulundukları yörede, hem de Türkiye'nin siyasal yönünün belirlenmesinde söz sahibidirler. Bunların siyasal etkinlikleri yoksul köylülerin yaşamında ve işçi ücretlerinin tayininde, sömürü çarkının işlemesinde, en önemli yeri tutar. Tarımdan elde edilen milyonlar bu sınıf tarafından sanayiye destek olarak kullanılır.

Orta Topraklı Köy orta Burjuvazisi: Genellikle her köyde on aileden oluşur. Köy büyük burjuvazisi olma özlemleri vardır. Tefeci-bezirgânlar daha çok bu sınıf içinden türemiştir. İşçi ücretlerinin tayininde köy Büyük Burjuvazisi ile birlikte rol oynarlar. Hiç bir yasa işçi ücretlerinin tayininde geçerli değildir. Kuraklık ve zirai hastalıklar verimi düşürdüğü için yaşamları etkilenir. Kapitalist üretimin gelişmesi Orta topraklı köylüleri 1960 lerden beri daha iyi yaşama koşullarına ulaştırmıştır. Üretimin üç yıldan beri kuraklık ve zirai hastalıklar sebebiyle normalin altına düşmesi, Orta topraklı köylünün en alt kesimlerinin de tefeci-bezirgânların elinde soyulmasına sebep olmuştur.

Az Topraklı Köy Küçük Burjuvazisi: Her yıl toprağını kaybederek yoksullaşan bu insanlar tarlalarında kendileri çalışırlar. Tefeci-bezirgânlara en fazla bu sınıf yem olur. Kış aylarında borç yaparak geçinmektedirler. Bu durum az topraklı köylüyü üretim mevsimi gelince ürününü tefecilere, aracılara ucuza satmak zorunda bırakır. Bazan ürünlerin parası kış aylarında tefeci bezirgânlardan değerinin çok altında alınır. Örneğin 1973 üretim yılında 8 TL. taban fiyatı olan pamuk, kışın 4 TL. sına tefeciler tarafından alınmıştır. Ekonomik bunalımların perişan ettiği az topraklı köylüler iyi olmayan mevsimlerde büsbütün aç kalır.

Topraksız yoksul köy Proleterleri: Bir tarım işçisinin yevmiyesi 1950-1960 yılları arası 6 TL. idi. 1960-1970 de 10 TL.; 1971'de 13 TL.; 1972 de 15 TL.; 1973'de 20 TL.; 1974'de 25 TL. olmuştur. Doğu'dan gelen işçiler için 27,5 TL. yövmiye ödenmektedir.

Bu sömürüde hiç bir yasa geçerli değildir. Sabah saat 4 de kalkılır akşam güneş batıncaya dek 16 saat çapa sallanır. Nasıl olur, kim yapar bu soygunu bilinmez. Irgatlar kinlerini iyi bir küfürle geçiştirirler. Emek sömürüsünde ELÇİ denilen ırgat başları aracılık eder. Elçi her yevmiyeden 3,5 lira komisyon keser. Her sınıfla diyalog kurabilen bu insanlar tarım işçisinin sendikalaşmasını istemezler. Hesap zamanı beş on yövmiyesi kesilir aşağı yukarı her ırgatın. Ne bir sigortası ne de sosyal hakları vardır bu insanların. Çoğunluğu yaşlı kadınlardan ve çocuklardan oluşur ırgat kafilelerinin. Pamuğu, buğdayı onlar yetiştirir, yılın sekiz ayında aç kalırlar. Kış aylarında alınan bir iki torba un, iş zamanı yüzde elli afizle tefecilere para olarak ödenir.

Sömürü mevsimi mayıs ayında açılır. Bu sömürü Doğu'nun yoksul halkı üzerinde de yoğunlaşır. Köy köy gelirler soyulmaya, şehirdeki villalara, apartmanlara ıstıraplarını temel yapmaya. Onların emeği pavyonlarda, Avrupalarda cömertçe harcanır. Onların ıstırapları ağ... ın terleri çiğnenir lüks arabalarla.

Tefeciler, aracı bezirgânlar: Köy orta burjuvaları arasından türerler. Yenice Ovası'nda en yaygın sömürü faizciliktir. Faizcilik çeşitlidir. Mevsimlik, aylık, yıllık olarak faizcilik yapılır. Mevsimlik faiz % 40-50, aylık % 20, yıllık % 100 dür. Bu sömürünün üzerinde en fazla etki yaptığı köylüler, Köy proleterleri, köy küçük burjuvazisi, köy orta burjuvalarıdır. Çoğu zaman üretim borcu karşılamaz ve üreticinin durumu içinden çıkalmaz hal alır. Yeniden düşmek zorunda kalınır tefecinin sömürü ağına.

İşte böyle kısır bir döngüdür Yenice Ovası yoksul köylülerinin yaşamı. Köy Burjuvazisi elçi-tefeci üçlüsünün sömürü mekanizması altın da cehenneme dönüşür bütün yaşamları. Ezilen kır yoksullarının bir kısmı teselliyi içkide bulurlar. Sadece Yenice Bucak Merkezinin Günlük Şarap tüketim iki kamyondur. Bir kısmı da kurtuluşu sanayi işçisi olmada görür. Bu defa da sanayi burjuvazisinin sömürü ağına takılırlar.

Bu bezirgân saltanatının sürmesinde çıkarları olanlar gerçekleri görüp bilinçlenmesinler diye ellerinden geleni ardlarına koymazlar. Kır yoksullarının sorunlarını işleyen (IRGAT) piyesi bile oynatılmak istenmez Yenice'de. Kır yoksullarının dostları, daha doğrusu onların bir parçası olan öğrenci gençlik arasındaki uyanış çeşitli yöntemlerle bastırılmak istenir, bastırılamaz.

Bu böyle de, böyle gider mi?

Böyle gitmez şüphesiz, gitmeyecek...

Yenice Ovası'nın yoksul köylüleri, tarım proleterleri de bilinçleniyor gün be gün.

Yarın onlar da örgütlenecek, onlar da mücadeleye atılacak.

Tarım işçisi
Talat TİLİK

ODTÜ 'de faşist yöneticiler, işçi ve öğrenciler üzerinde yeni tertipler hazırlıyor

Son günlerde işçi sınıfımızın yükselen mücadelesi ve grev dalgası inşaat işçilerini de kucaklıyor. Son olarak Ankara'da 3-4 yerde inşaatı olan bir müteahhitin inşaatlarında direniş başladı. Macunköy'deki inşaatta 15 işçi ücretlerine zam isteği ile direnişe geçtiler. Sendikasız ve birçok sosyal haklardan yoksun işçilerin direnişini kırmak için patron, ODTÜ'deki inşaatından bir grup işçi getirip direnişin olduğu inşaatta çalıştırmak istedi. Ne var ki ODTÜ inşaatından gelen işçiler de direnişteki işçilere katılarak, örnek bir dayanışma gösterdiler. Bunun üzerine ücretleri bir miktar artırmayı kabul eden patron, işçilerin bu miktara razı olmamaları üzerine bütün işçilerin parasını ödemek zorunda kaldı.

Ankara'da inşaat işçilerinin verdiği bu mücadele, işçilerin birliğinin işçi sınıfının mücadelesinin örnek bir parçasıdır.

Sungurlar bir mücadele geleneğinin temsilcisidir.

Sungurlar fabrikaları bir mücadele g[illegible]ğinin temsilcisidir. Sungurlar işçileri, yiğit mücadelelerin içinden çıkıp bugünlere gelmişlerdir.

Sungurlar yine direniyor. Sungurlar işçileri yine sömürü ve zulme karşı mücadele veriyor. Ve bu defa, Sungurlar direnişleri işçi sınıfının dayanışmasının da en güzel örneklerini veriyor. Sungurlar işçilerini İstanbul'un birçok işyerinin işçileri destekliyor. Yardım yağdırıyor.

Sungurlar Kazan ve Genel Makine fabrikalarında 700 işçinin sürdürdüğü direniş neredeyse iki aya yaklaşıyor. İki aya yakın süredir Sunguroğullarının iki işyerinin 700 işçisi patronun faşist katillerinin kurşunlarına, patron köpeklerinin her türlü oyunlarına, patronun çağırdığı kolluk kuvvetlerinin baskılarına rağmen, direnişlerini sürdürüyorlar.

Mücadeleleri temelinde, sendika seçme özgürlüğü için. Referandum hakkını söke söke elde etmek için... Sarı Cevher-İş'ten çıkıp DİSK Maden-İş'e geçebilmek için...

Sungurlar işçileri 1964 yılında da direndiler. Greve çıktılar. 1970 yılında Maden-İş'e geçmek için başlattıkları direniş hatırlardadır. 15-16 Haziran'da Sungurlar işçileri en öndeydi.

Sungurlar işçileri yine direniyor. Mutlaka yenecekler...

Tarım işçilerinin örgütlenmesi hızlanıyor.

K A R D E Ş L E R . . .

Biz tarım işçileri, TOPRAK BEYLERİNİN tarlalarında, pamukta, tütünde yıllardır en temel hakkımız olan İŞ KANUNU'ndan, SİGORTA HAKKI'ndan yoksun olarak çalıştırılmaktayız. Oysa, Anayasanın 42. maddesi: «Devlet çalışanların insanca yaşaması ve çalışma hayatının kararlılık içinde gelişmesi için sosyal iktisadi ve mali tedbirlerle çalışanları korur ve çalışmayı destekler, işsizliği önleyici tedbirler alır...» diye kesin olarak belirtilmiştir. Oysa biz 1975'in Türkiye'sinde akıttığımız alın terimizin fiyatını biçmekten yoksunuz. Toprak beylerinin sömürüsü ve baskısı altında ezilmekteyiz.

Tarlalarda yatma, dinlenme ve yemek yerlerimiz yok. Düşük ücretle yazın kavurucu sıcağında çalışmak zorunda kalıyoruz. Bazılarımız bir hafta, bazılarımız daha uzun bir süre ücretimizin kaç lira olduğunu bilmeden çalışmaya ZORLANIYORUZ!.. Alınteri bizden, kızgın güneş altında körpecik yavrularımızla kavrulmak, hastalık, sefalet içinde kıvranma bizden, sömürü, baskı TOPRAK BEYLERİNDEN!..

Biz TÜM TOR-İŞ SENDİKASI olarak deriz ki:

- TARIM İŞ KANUNU DERHAL ÇIKARILMALI,
- TARIM İŞÇİLERİ SİGORTA KANUNU KAPSAMINA ALINMALI,
- ASGARİ ÜCRET TARIM İŞÇİLERİNE DE UYGULANMALI VE 60 TL. OLMALIDIR,
- İŞE GİDİŞ GELİŞTE YOLDA GEÇEN ZAMAN 8 SAATLİK İŞ SÜRESİ İÇİNDE SAYILMALIDIR!.. TARLADA İŞÇİLERE YATMA-YEMEK VE DİNLENME YERLERİ SAĞLANMALIDIR!..

Yukarıda belirttiğimiz, insanca yaşamamız için en tabii anayasal haklarımızın alınması uğruna DEVRİMCİ SENDİKAMIZ, «TÜM TOR-İŞ» olarak sonuna kadar MÜCADELEYE KARALIYIZ!... İnsanlık tarihi, ezen sınıflarla ,ezilen sınıflar arasındaki mücadelenin tarihidir!.. BU MÜCADELEDEN EZİLEN SINIFLAR DAİMA ZAFERLE ÇIKMIŞTIR!...

Vereceğimiz mücadele ile toprak beylerinden HAKLARIMIZI SÖK ESÖKE ALACAĞIZ!...

- KALKSIN TARIM İŞÇİLERİNİ EZEN TOPRAK BEYLERİNİN SÖMÜRÜ VE BASKISI!...
- YAŞASIN İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIMIZIN DEMOKRATİK İKTİDAR MÜCADELESİ!...

TÜM TOR-İŞ SENDİKASI
(Tüm tarım ve orman işçileri sendikası)
B. ÇİĞLİ ŞUBESİ

Anadolu Cam Sanayii işçileri, direndiler-kazandılar

Mersin'deki Anadolu Cam Sanayii işçileri sendika seçme özgürlüğü, referandum hakkı için direndiler.

Sarı Kristal-İş işçilerin alınterini cam patronlarına peşkeş çekebilmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Her türlü hile, düzen, baskı uygulanıyordu.

Baskılar tutmayınca, işçileri kandıramayacaklarını da anlayınca, bu defa Sarı Kristal-İş Sendika ağaları 1350 cam işçisini sohbet toplantısına çağırdılar. Ama günlerce hazırlığı ve çağrısı yapılan sohbet toplantısına ancak 58 kişi katıldı. Bunların bir kısmı sivil polis, bir kısmı da izlemeye, olup bitecekleri görmeye giden devrimci işçilerdi.

Toplantının yapıldığı (daha doğrusu yapılamadığı) 31 Ağustos gecesi saat 21 sıralarında Anadolu Cam Sanayii'nin düz cam fabrikasında, Cemal Özdemir adlı bir işçi kardeşimiz, 15 gün önce «arızalıdır» raporu verilen bir asansörün tamiratıyla uğraşırken, gerekli emniyet tedbirlerinin alınmamış olması yüzünden, bir iş cinayetine kurban gitti. Durum işçilerden saklanmak istendi. Olayı duyan Sarı sendika ağaları işçi arkadaşın ölüsünü de istismar konusu yapmak istediler. Bu sırada fabrikada durum son derece gergindi. Sarı sendikacılar, bu ortamdan istifade edip fabrikada kargaşa yaratmaya niyetlendiler. Ancak işçiler kapılmadı ve direnişe başladılar. Direniş Hürcam-İş'li işçi temsilcilerinin inisiyatifinde kendiliğindenlikten kurtulup bilinçli şekilde gelişmeye başladı. 1 Eylül'de büyük bir yürüyüş yapıldı. İşçiler, binlerce, Sarı Sendika-patron işbirliğini protesto ettiler, arkadaşlarının bir iş cinayetinde ölmesini protesto ettiler.

1 Eylül direnişi ve yürüyüşü, Mersinli işçilerin iş, ekmek, hürriyet mücadelesinde önemli ve bilinçli bir adımdı. Direnişin sonunda bir protokol imzalandı. Protokolda işçi kıyımına son verileceği; sendika seçme özgürlüğüne idarenin baskı yapmayacağı, işyerinde iş güvenliğinin sağlanacağı gibi maddeler de yer almaktaydı.

A.C.S. işçisi sıkılmış bir yumruk gibiydi, 1 Eylül'de. Kararlıydı. Direndi ve gücünü bir ilk ihtar olarak gösterdi.